

Gren af Postvæsenets Virksomhed. Det er derfor ønskeligt at lade indtræde nogen Forhøielse, og det har i saa Henseende været under Overveielse af fastsatte Taxten i Righed med den i Sverige gjældende (25 Ore for indtil 50 Kr., 30 Ore for Beløb fra 50–100 Kr.), saaledes at den ikkun deltes i to Sætter, om det end ikke kunde anses nødvendigt at sætte et saa høit Minimumsbeløb som i den svenske Taxt. Portoen vilde da rettest hos os være at anfætte til 15 og 30 Ore, efter som Beløbet var over eller under 50 Kr. Der vilde herved indtræde en meget betydelig Simplifikation af Taxten, og til Gjengæld for at den første Portosats forhøiedes til 15 Ore, blev det Beløb, denne omfatter, forhøiet fra 30 til 50 Kr., saa at der for Beløb mellem 30 og 50 Kr. ikke vilde indtræde nogen Forhøielse, men en, om end ringe, Nedsættelse (15 Ore i Stedet for 16 Ore). Man har imidlertid næret Betænklichkeit ved paa denne Maade at bryde med det tilvante System, og man har derfor indskrænket sig til at foreslaa Postanvisningsportoen forhøiet fra 8 til 10 Ore for hver af de nugældende Taxtsætter à 30 Kroner.

Fremdeles er her optaget en Bestemmelse om, at Postanvisningsblanketterne, som nu udleveres gratis, for Fremtiden skulle betales med 1 Ore pr. Stk. Hensigten er hermed at aflastte det Misbrug, som nu finder Sted af disse Blanketter, idet en Mængde af dem gaa tilspilde. Omtrent $\frac{1}{4}$ af de Blanketter, der udleveres, komme ikke til Brug ved Anvisningernes Afsendelse; naar Staten f. Ex. anvender 8000 Kr. til Blanketternes Forsærdigelse, forbruges kun for 6000 Kr., medens Resten er anvendt til ingen Nytte, og Erfaringen har tilstrækkelig vist, at dette Misbrug ikke lader sig hemme ved en Bestemmelse om, at kun et vist Antal Blanketter maa udleveres paa en gang.

Lige som om Postanvisningerne gjælder det ogsaa om Postopkrævningerne, at den nu bestaaende Taxt er meget lavt ansat. Da disse Forsendelser forbolde flere Omkostninger end Postanvisningerne, hvorfor den gjældende Betaling ogsaa for dem er sat høiere end for disse, vil Portoen passende kunne ansættes til 15 Ore istedetfor som nu 12 Ore pr. 30 Kroner, men, da en Stigning med 15 Ore for hver Sats vilde fordyre Portoen temmelig meget for de større Beløb, foreslaas ikkun en Stigning af 10 Ore for de to høieste Sætter, saaledes at Taxten bliver 15—30—40—50 Ore.

ad § 2.

I denne Paragraf foreslaas foruden en mindre Forandring af Gebyret for Mærkning, Konvoluttering o. desl., en Forhøielse af Betalingen for Beførgelse af Breve med Ekspresbud, da den nugældende Betaling er saa lav, at et sær-

ligt Bud i Reglen ikke vil kunne faas derfor. Ligeledes er der foretaget den Forandring, at Begyndelsen af den Tid, der betragtes som Nat, istedetfor til Kl. 10 Aften er sat til Kl. 9 Aften, som er den hyppigst anvendte Lukningstid for Postkontorerne. De i denne Paragraf omtalte Betalinger have forøvrigt kun ringe praktisk Betydning.

ad § 3.

Denne Paragraf er i alt Væsentligt ikkun en Omredaktion af Bestemmelserne i § 17 af Postloven af 1871, hvorved det er tilfjet at have forskjellige Tvivl, som have vist sig ved Anvendelsen af disse Bestemmelser. Med Hensyn til de i denne Anledning foretagne Forandringer bemærkes Følgende:

Den Omstændighed, at Afsenderen ikke behøver at angive den fulde Værdi af Indholdet af et Pengebrev eller en Værdipasse, kan medføre, at Postvæsenet efter Ordlyden af Postlovens § 17 kan komme til at overtage et videregaaende Erstatningsansvar, end det har været Hensigten med Bestemmelsen, at paalægge det. Det er stemmende med Forholdets Natur, at den vedkommende Forsendelse ligeoverfor Postvæsenet ikkun har den Værdi, som er angivet for den, saaledes at Postvæsenet fyldestgjør sin Forpligtelse ved at aflevere denne Værdi, og hvor en Del af Indholdet er i Behold, altsaa ikkun er pligtigt til at erstatte Forskjellen mellem det i Behold værende og den angivne Værdi. Efter den nuværende Affattelse af Bestemmelsen, hvorefter Postvæsenet erstatter „Skaden, dog ikke udover den angivne Værdi“, vil Afsenderen, naar han kan bevise, at Forsendelsens Værdi har være større end den angivne, og at den tabte Del af Indholdet er af en Værdi, der er ligesaa stor eller større end den angivne Værdi og det Redde tilfammen, kunne paastaa sig udbetalt den hele angivne Værdi uden Hensyn til, at en Del af Forsendelsen er i Behold. Naar der f. Ex. af en Forsendelse, hvis virkelige Værdi er 1,200 Kr., medens den angivne Værdi ikkun er 400 Kr., naar 800 Kr. tabt, saa at der altsaa er 400 Kr. i Behold, vil Afsenderen kunne paastaa en Erstatning af 400 Kr. foruden Udlevering af de redde 400 Kr. I en Retsqa angaaende Erstatning for et Pengebrev, hvoraf en Del var gaaet tabt ved Ridsvaade, blev der vel ikke paalaat Postvæsenet et saa vidtgaaende Ansvar, idet det antoges, at Værdien af det Redde ogsaa maatte komme Postvæsenet til Gode, saaledes at denne Værdi fordeltes forholdsmaessig mellem den forsikrede og den ikke forsikrede Del af Indholdet, men der blev dog paalaat Postvæsenet en Erstatningspligt, der gif ober det, som formentlig bør være den naturlige Grændse for den, nemlig den angivne Værdi, og da det ikke med Sikkerhed kan vides, om der i lignende Tilfælde kan blive paalaat